

Balears, nou president, nou estil i nova etapa

Cristòfol Soler va ser investit divendres passat nou president de les Illes Balears. Un nou president amb importants incògnites a sobre, però que va demostrar voluntat d'imposar una nova forma de fer política.

Divendres passat, a primeres hores de la vesprada, Cristòfol Soler era investit com a president de Balears. És el segon president de les Illes en dotze anys d'autonomia. Durant les tres primeres legislatures, la màxima autoritat de les Illes Balears ha estat un home que provenia del passat *paleoautonòmic*: organitzador a Balears de l'AP antiautonomista de finals dels setanta, es va veure el 1983 investit primer president de Balears. Representava un partit que no creia en l'autonomia, que estava en contra de la normalització del català, que no creia en cap projecte de país i que es considerava —ell mateix ho va dir al Parlament— com l'amo d'una finca que únicament passa comptes amb el senyor. El senyor, en aquest cas, eren els electors. Com que anava guanyant elecció rere elecció, no importava res més. Va governar sense miraments, amb el suport de trànsfuges de tota casta, ha canviat la Llei Electoral quan li ha convingut, ha menyspreat l'oposició i el Parlament... Fins i tot, malalt de supèrbia, va creure, com el president espanyol, Felipe González, que els vots tot ho tapaven. I probablement hauria continuat essent així, si no s'hagueren creuat en el seu camí un Aznar que no se l'empassava, una sospitosa concessió a un antic soci (el túnel de Sóller) i un PP que pot guanyar unes eleccions i al qual ja no li fa cap falta aquell president "*de províncias*".

Convenientment sacsejats els escàndols pels mitjans madrilenys, que durant un any no en varen fer cap cas, la cúpula del PP a Madrid no va tenir més alternativa que demanar algun cap. I va ser el de Cañellas, només un mes després d'haver estat investit president per quarta vegada. El darrer acte de qui es va creure amo i senyor de Balears va ser nomenar el seu successor. La pretensió era prou clara: tenir uns presidents, de partit i de govern, en una situació de clara interinitat, esperant que l'amo poguera tornar. L'entorn de l'ex-president així ho preveu. Fins i tot posen data aproximada per a la resurrecció: després de la victòria del PP a les eleccions generals i quan els tribunals l'hagen absolt o, millor dit, quan no el puguen incriminar per manca de proves, que no és exactament el mateix.

Si les coses rutllaren així, seria una vertadera befa a la democràcia, al Parlament i a la dignitat política d'un país que no es mereixeria un

espectacle tragicòmic com el que l'entorn de l'ex-president desitja.

Alguns indicis fan pensar que el patètic retorn no es produirà. El nou president, tot i ser imposat per l'antic, ha demostrat en el discurs d'investidura que té ganes de ser ell mateix. Les línies bàsiques anunciades de la seua futura política així ho permeten suposar. Cristòfol Soler no té cap problema a anomenar català la llengua que es parla a Balears. L'anterior no ho va fer mai. Els ponts que es van crear amb la societat civil sensible en temes culturals, lingüístics i ambientals també permeten parlar d'una nova etapa. Al marge de les divergències lògiques entre opcions polítiques, un país necessita uns governants que assumeixen un mínim consens pel que fa a la identitat, la llengua i el territori d'aquest país. Soler ha demostrat, en la seua investidura, que té aquesta sensibilitat. El seu antecessor no en va tenir mai.

Les formes en política també són molt importants. Soler, en el seu primer acte com a futur president, va donar una lliçó a l'antic president: amb un discurs simplement li va enseñar com es pot assumir la dignitat que requereix el màxim càrrec polític de les Illes. La correcció formal, el respecte a l'oposició i el sentit de responsabilitat institucional que ha demostrat Cristòfol Soler en la investidura l'avalen, si més no, per gaudir del benefici del dubte. Almenys els tradicionals cent dies de bona voluntat i de marge de confiança cap al nou president són més que merescuts. Segurament per primera vegada al llarg de dotze anys de Govern Balear, les Illes tenen com a president una persona que creu en l'autonomia i creu en la dignitat del càrrec que ocupa. Això, que hauria de ser la normalitat, és la gran novetat.

Podran Soler i Joan Huguet —al capdavant del PP— consolidar aquesta nova etapa que ara només s'intueix? O haurà estat tot una mala representació del pitjor teatre? Tornarà l'obscur passat a ser present? Hi ha incògnites que només el temps podrà aclarir. De moment el president Soler ha desvetllat l'expectativa que aquest nou estil siga vertaderament l'inici d'una nova etapa.